

An abstract painting featuring a central figure rendered in vibrant red and orange tones. The figure's head is a bright yellow-green, and their legs are accented with white and pinkish-red brushstrokes. The figure stands on a dark, irregular base. The background is composed of large, flat areas of light pink and black. On the left, a white, textured shape suggests a wall or a large object. The overall style is expressive and gestural, with visible brushwork throughout.

**LEEVI
LEHTO
RAKKAUDEN
PUHEESTA
NTAMO**

RAKKAUDEN PUHEESTA

LEEVI LEHTO
RAKKAUDEN
Puheesta

RUNOJA

NTAMO
HELSINKI
2021

NÄKÖISPAINOS ORIGINAALISTA
Otava, Helsinki 1969.

© Leevi Lehdon oikeudenomistajat
ISBN 978-952-215-830-7

KANSI
Göran de Kopior

KANSIKUVA
Rauha Mäkilä, *Life Is Life* (2020);
maalauksen kuvannut
Jussi Tiainen
@ Helsinki Contemporary

VALMISTAJA
BoD – Books on Demand,
Norderstedt, Saksa

NTAMO
Helsinki 2021
www.ntamo.net

Janoan uutta kieltä, uusia silmiä, ja ne minulla on.
Harmaa kaupunki jossa kiviseinät kukkivat,
on tapahtunut ihme, seinät näkevät minut, tuntevat
kosketukseni.

Alan kulkea takaisin, jättiläisperhonen kutsuu minua
ja minä vastaan: mitä muutakaan tekisin.

Haluan lakata olemasta joku, haluan ympärilleni puuta,
heinää, kiviä, lehtiä, kaikkea johon en voi vaikuttaa,
haluan että nämä ja kaikki ihmiset syövät minua:
kaiken mikä tapahtuu haluan tietää ja tuntea huulillani ja
rinnallani.

Musta kaunis venhe odottaa lahden pohjukassa,
vanha kylä itkee kun lähden, uudet pilvet joita en halua
kesyttää
odottavat, lähden ja harmaasta kylästä
pakkaan mukaani kaikki rakkauteni, uskoni,
ja soudan kohti saavuttamattomia pilviä veden kalvossa.

Ja minä näin:
harmaa satama, himmeä, kuin iltapäivä, kuin kevät,
ja oli laivoja jotka lähtivät, purjein,
harmaat laivat kantavalla valolla varustetut,
hohtavalla vaalealla valolla,
nämä laivat yksitellen erkanivat satamasta merelle,
ajoiivat meren poikki:
useimmat suoraan horisontista puhki
mutta jotkut kohosivat, kirkastuivat,
nousivat ennen horisonttia ylös, lentoon ne temmattiin
ja ajattelin
että ne temmattiin taivaaseen.

Kaiken tarkoitus on Leikki, kuin Kiertävä Veri,
Leikki on Laki ja Järjestys, joka hetki murtuva,
pysyttele mukana kaikissa Leikeissä,
ole täynnä hengitystä ja kirkkautta, ole kuolematon.

Urhea pieni vene ankkuroi rajuun myrskyyn,
se ei pysähdy merellä, myrskyn siivellä,
se viiltää myrskyn kahtia
ja taltuttaa sen itseensä.

Katso: lapsen pää hohtavalla tyynyllä,
puhdasta kultaa, aivo joka loi maailman,
uneksii väriunia keskellä talvea.
Unessa lapsi pukee itsensä punaiseen ja vihreään,
viettelee Köyhän Keisarit
ja julistaa kukat kunniaan.

Ja vielä katso:
aamulla Keisarit asettavat sanat hänen suuhunsa,
oman ylistyksensä,
ja näin on lapsi (aivo joka loi maailman)
vain juhlapyhien huonekalu ja soittorasia.
Ja itseään he kutsuvat Taivaan Valtakunnan Perillisiksi.

Silmissäsi en näe kuvaani. Näen sinut.
Sinut voisi ajatella palavaksi katajaksi
ja minut sinun sisääsi,
sinä olet niin täynnä itseäsi että räjähtelet
ja me olemme rannalla johon laine hiljaa lipuu:
se on hetki joka on Elämä:
pitäisikö minun siis ajatella vanhenemista ja varustautua.
Sinä olet hiljaa. Sinä sanot:
Ellen olisi syntynyt ei tätä maailmaa olisi olemassa!

Janoan uutta kieltä,
uusia silmiä,
ja ne minulla on.

Rakkauden puheesta on
Leevi Lehdon (1951–2019)
toinen runokirja. Se ilmestyi
1969 ja ilmestyy nyt.

